



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 8. studenog 2017. [\[Multimedia\]](#)

Euharistija je zahvaljivanje Bogu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas započinjemo novi niz kateheza, u kojem ćemo upraviti svoj pogled u „srce“ Crkve, to jest euharistiju. Za nas je kršćane od temeljne važnosti dobro razumjeti vrijednost i značenje svete mise, kako bismo na sve potpuniji način živjeli svoj odnos s Bogom.

Ne smijemo zaboraviti veliki broj kršćana koji su u čitavom svijetu, u dvijetisućljetnoj povijesti, ustrajali sve do smrti u obrani euharistije; i koliki i danas riskiraju svoj život sudjelujući na nedjeljnoj misi. Godine 304., tijekom Dioklecijanovih progona, skupina kršćana sa sjevera Afrike zatečena je kako slavi misu te su bili uhićeni. Rimski prokonzul upitao ih je, tijekom ispitivanja, zašto to čine, znajući da je to bilo potpuno zabranjeno. Oni odgovoriše: „Bez nedjelje ne možemo živjeti“, a to znači: ako ne možemo slaviti euharistiju, ne možemo živjeti, naš bi kršćanski život umro.

Naime, Isus je rekao svojim učenicima: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan“ (Iv 6, 53-54).

Ti su kršćani iz sjeverne Afrike ubijeni zato što su slavili euharistiju. Ostavili su svjedočanstvo da se čovjek može odreći zemaljskog života poradi euharistije, jer ona nam daje vječni život i čini nas dionicima Kristove pobjede nad smrću. To se svjedočanstvo izravno tiče svih nas i traži odgovor na pitanje što za svakog od nas znači sudjelovati na misnoj žrtvi i pristupiti stolu Gospodnjem. Tražimo onaj izvor iz kojeg „struji živa voda“ za vječni život, koji čini od našeg života duhovnu žrtvu hvale i zahvaljivanja i čini nas jednim tijelom s Kristom. To je dublji smisao svete euharistije, koja znači „zahvaljivanje“: zahvaljivanje Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetom koji nas zahvaća i preobražava nas u svoje zajedništvo ljubavi.

U narednim katehezama želim dati odgovor na neka važna pitanja o euharistiji i misi, kako bismo,

iznova ili prvi put, otkrili kako po tome otajstvu vjere blista Božja ljubav.

Drugi vatikanski koncil bio je snažno nošen željom da privede kršćane shvaćanju veličine vjere i ljepote susreta s Kristom. Zato je bilo nužno prije svega provesti, pod vodstvom Duha Svetoga, prikladnu obnovu liturgije, jer Crkva neprestano od nje živi i obnavlja se zahvaljujući njoj.

Središnja tema koju su koncilski oci istaknuli je liturgijska izgradnja vjernika, koja je neophodna za pravu obnovu. I upravo to je također svrha ovog niza kateheza koji danas započinjemo: rasti u svijesti o velikom daru koji nam je Bog darovao u euharistiji.

Euharistija je čudesan događaj u kojemu Isus Krist, naš život, biva prisutan među nama. Sudjelovati na misi znači „iznova proživljavati Gospodinovu muku i otkupiteljsku smrt. To je teofanija: Gospodin se uprisutnjuje na oltaru kako bi se prinio Ocu za spas svijeta" (Homilija na misi, Dom sv. Marte, 10. veljače 2014.). Gospodin je ondje s nama, prisutan. Često puta dođemo na misu, razgledamo stvari, brbljamo jedni s drugima dok svećenik slavi euharistiju... i ne slavimo blizu njega. Ali to je Gospodin! Kad bi ovdje danas došao Predsjednik Republike ili neka vrlo važna svjetska ličnost sigurno bismo se svi natiskivali oko nje, htjeli bi ju pozdraviti. Ali promisli: kad ideš na misu, tamo je Gospodin! A ti si rastresen. To je Gospodin! Moramo misliti na to. „Oče, problem je u tome što su mise dosadne". – „Ma što to govoriš, Gospodin je dosadan!" – „Ne, ne misa, već svećenici". – „A tako, neka se onda svećenici obrate, ali Gospodin je ondje". Jeste li razumjeli. Ne zaboravite to! „Sudjelovati na misi znači iznova proživljavati Gospodinovu muku i otkupiteljsku smrt".

Pokušajmo si sada postaviti neka jednostavna pitanja. Naprimjer, zašto se čini znak križa i pokajnički čin na početku mise? Ovdje želim napraviti još jednu digresiju. Jeste li gledali djecu dok čine znak križa? Ne znaš što rade, jel' se križaju ili kretnjama prave crtež u zraku. Rade to ovako [Papa radi neku neodređenu kretnju rukom]. Treba naučiti djecu pravilno činiti znak križa. Tako započinje misa, tako počinje život, tako započinje dan. To znači da smo otkupljeni križem Gospodinovim. Promatrajte djecu i naučite ih pravilno se križati. I ta čitanja, na misi, zašto su tamo? Zašto se nedjeljom čitaju tri čitanja a u ostale dane dva? Zašto su tamo, što znači misno čitanje? Zašto se čitaju i kakve uopće imaju veze s misom? Ili, zašto u određenom trenutku svećenik koji predsjedava slavljem kaže: „Gore srca"? Ne kaže: „Gore svoje mobitele i fotografirajte!" Ne, to je ružno! Reći ću vam nešto, jako me rastuži, dok predvodim slavlje ovdje na trgu ili u bazilici, vidjeti mnoštvo mobitela u zraku, ne samo mobitela vjernika nego i svećenika, pa čak i biskupa. Pa, molim vas lijepo! Misa nije zabavna priredba! Slaviti misu znači poći ususret Gospodinovoj mucu i uskrsnuću. Zato svećenik kaže: „Gore srca". Što to znači? Upamtite: nema mobitela!

Veoma je važno vratiti se na temelje, ponovno otkriti ono što je bitno, kroz ono što se dotiče i motri u slavljenju sakramenata. Zahtjev apostola sv. Tome (usp. Iv 20, 25) da vidi i dotakne rane čavala u Isusovu tijelu izraz je želje da nekako „dotakne" Boga kako bi u njega povjerovao. To što sveti

Toma traži od Gospodina je ono što svi trebamo: vidjeti ga i dodirnuti ga kako bismo ga mogli prepoznati. Sakramenti izlaze ususret toj ljudskoj potrebi. Sakramenti, a na poseban način euharistijsko slavlje, znakovi su Božje ljubavi, povlašteni načini susreta s njim.